

רע"פ 637/21 - מרדכי הרמן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 637/21

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: מרדכי הרמן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 30.12.2020 בע"פ 10510-02-20, שניתן על ידי כב' השופטים יעל רז-לוי, יואל עדן וגילת שלו; בקשה למינוי סניגור ציבורי; בקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטים רז-לוי, י' עדן וג' שלו) מיום 30.12.2020 בע"פ 10510-02-20, בגדרו נדחה ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בקריית גת (כב' השופטת לחיאני שהם) בת"פ 23098-02-16, מיום 5.1.2020.

רקע

1. נגד המבקש הוגשו שני כתבי אישום, המייחסים לו עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, וזאת על רקע פרידה והליכי גירושין מהמתלוננת. על פי עובדות כתב האישום הראשון, ביום

עמוד 1

6.12.2015, המבקש הגיע לבית המתלוננת ודפק בחוזקה על הדלת, ומשהמתלוננת סירבה לפתוח את דלת ביתה, המבקש אמר כי "אם לא תפתחי אני אראה לך מה זה, אני אתנקם בך, את תראי מה שיהיה לך". במועד נוסף בחודש מרץ 2015, שאינו ידוע במדויק, המבקש אמר למתלוננת כי יפגע בה, יתנקם בה, ירביץ לה ויהיה לה רע מאוד. על פי עובדות כתב האישום השני, ביום 23.3.2016 בערב, עת שהו במשרדו של עורך דינה של המתלוננת, המבקש אמר לעורך הדין, בנוכחות המתלוננת, כי "אם לא היית פה עכשיו, הייתי מכניס לה אגרופ". בהמשך, המבקש אמר למתלוננת כי "אני אקבור אותך בבית הזה".

לאחר ניהול הליך הוכחות, המבקש הורשע בשתי עבירות איומים וזוכה מעבירה שלישית. בגזר דינו, בית משפט השלום עמד על כך שמתסקירי שירות המבחן עולה כי המבקש מבוגר, נעדר עבר פלילי וסובל מפוסט טראומה, ומנגד כי קיימת רמת סיכון גבוהה להמשך התנהגות אלימה, כי אין המלצה טיפולית וכי המבקש לא השלים כל הליך טיפולי. בית משפט השלום קבע כי הערך המוגן שנפגע ברמה בינונית ממעשי המבקש הוא שלווה נפשו של האדם, וכי מדיניות הענישה נעה בין מאסר מותנה לבין שנת מאסר בפועל. לפיכך, נקבע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של המבקש נע בין מאסר מותנה לבין שנת מאסר בפועל. בית משפט השלום קבע כי אין לחרוג מהמתחם ולהורות על ביטול ההרשעה, וזאת בשל הפניית האיומים כלפי בת זוג בשני אירועים שונים, היעדר המלצה טיפולית, רמת הסיכון הנשקפת מהמבקש ואי הצגת ראיות התומכות בטיעון המבקש כי פוטר מעבודתו בשל כתבי האישום. בית המשפט שקל לקולא את חלוף הזמן, העדרו של עבר פלילי, גילו של המבקש ונסיבותיו האישיות והרפואיות, והטיל על המבקש מאסר מותנה, התחייבות בסך 1,500 ש"ח וקנס בסך 1,500 ש"ח.

2. ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי על גזר הדין, בו עתר לביטול ההרשעה, נדחה. מתסקיר שהוגש לבית המשפט המחוזי, עלה כי המבקש מבטא עמדה קורבנית ומתקשה לקחת אחריות, כי המבקש מסרב להשתלב בהליך טיפולי וכי עדיין קיימת רמת סיכון גבוהה להתנהגות אלימה. לפיכך, שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית ולא המליץ על ביטול ההרשעה, אולם צוין כי ככל שהמבקש יבטא מוכנות לשתף פעולה ולהשתלב בהליך טיפולי, שירות המבחן יבחן זאת. בית המשפט קמא קבע כי המבקש לא עומד בחריגים לכלל לפיו אדם אשר ביצע עבירה, יורשע; כי המבקש ביצע עבירות חמורות של איומים, עליהן הוא מסרב לקחת אחריות, אשר מהווה שיקול מרכזי בבחינת ביטול הרשעה; רמת הסיכון הנשקפת מהמבקש היא גבוהה; וכי המבקש לא הביע נכונות להשתלב בהליך טיפולי, למרות ניסיונות רבים. עוד ציין בית המשפט קמא כי משמעות ביטול ההרשעה היא שהמבקש יוכל לעבוד בעבודה בה יקבל נשק לידי.

מכאן הבקשה שלפניי, אשר לצדה הוגשו בקשות לעיכוב ביצוע ולמינוי סיגור ציבורי. ביום 17.2.2021 דחיתי את בקשת המבקש לעיכוב ביצוע תשלום הקנס.

נימוקי הבקשה

3. המבקש מבקש כי תבוטל הרשעתו והוא מפרט את נסיבותיו האישיות הקשות, ובהן גילו, רקעו הטיפולי והתפרקות משפחתו. עוד טוען המבקש כי אין לו יכולת למצוא עבודה, מלבד עבודת אבטחה, אשר הרישום הפלילי מונע ממנו לעבוד בה. המבקש הוסיף כי מזה 5 שנים אינו עובד ובכך יש עונש מספיק.

דין והכרעה

עמוד 2

4. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כירשות ערעורב"גלגולשלישי" תינתן במקרים בהם מתעוררת שאלה עקרונית בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינם הפרטי שלה צדדים, אובמקרים חריגים, משיקולי צדק או בשל חשש שנגרם למבקש עיוות דין מהותי (רע"פ 2678/20 רחמים נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (27.4.2020)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות המידה האמורות, והמבקש אף לא טען לכך בבקשתו. די בכך על מנת לדחות את הבקשה.

למעלה מן הצורך, דין הבקשה להידחות גם לגופו של עניין. כלל הוא כי משהוכח ביצוע עבירה, הנאשם יורשע. סטייה מכלל זה תעשה רק במקרים יוצאי דופן, בהם סוג העבירה מאפשר להימנע מהרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי משיקולי ענישה נוספים, ולאחר שהנאשם ביסס בראיות פגיעה קשה וקונקרטיה בסיכויי שיקומו (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, 342-341 (1997); רע"פ 3195/19 אגוזי נ' מדינת ישראל, פסקה 9 והאסמכתאות שם (4.7.2019)). בענייננו, הערכאות קמא עמדו על כך שהמבקש לא הציג אסמכתאות התומכות בפגיעה בו, מסרב לקחת חלק בהליך טיפולי, כאשר רמת המסוכנות הנשקפת ממנו גבוהה, והורשע בעבירות חמורות של איומים כלפי בת זוגו. עוד עמדו הערכאות קמא על העדרה של המלצה מטעם שירות המבחן לביטול ההרשעה. לפיכך, בית משפט השלום קבע כי אין מקום להורות על ביטול ההרשעה בענייניו של המבקש ובית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש בעניין זה. קביעות אלה מקובלות עליי, ובפרט בהעדר המלצה מטעם שירות המבחן לביטול ההרשעה.

5. בנסיבות אלה לא מצאתי מקום ליתן רשות ערעור, הבקשה נדחית, ולפיכך, נדחית גם הבקשה למינוי סניגור ציבורי.

ניתנה היום, י"ג באדר התשפ"א (25.2.2021).

שׁוֹפֵט